

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Заступника Министра Унутрашњих Дела, Министра Финансија, поставити:

за начелника прве класе Министарства Унутрашњих Дела, Милорада А. Вујичића, начелника друге класе истога Министарства; и

за инспекторе прве класе Министарства Унутрашњих Дела: Бранимира Ј. Рајића и Драгутина Тодорића, инспекторе друге класе истога Министарства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 31. маја 1911. године, у Београду.

РАСПИС

свима окружним начелствима

По молби Дирекције Српских Државних Железница, а у циљу да се члановима болничког и помоћног фонда службеника српских државних железница, њиховим законитим женама и брачној деци, осигура стварна помоћ у случају болести, одлуком од 22. марта 1911. године СБр. 3274, а на основу члана 26. тачке 5. став други закона о уређењу санитарске струке и чувању народног здравља и члана 12. тачке 6. правилника болничког и помоћног фонда железничара, одобрио сам, да се привилегија коју уживају чланови тога фонда према распису од 9. марта 1893. год. СБр. 730. *пршири и на законите жене и брачну децу тих чланова*, тако, да службеници српских државних железница, ако њихова годишња плата не прелази (2000) две хиљаде динара њихове законите жене и брачна деца имају право на лечење у домаћим грађанским болницама, плаћајући само *један динар* на двадесет четири сата.

Примање у болницу вршиће се на основу упутнице железничког лекара по образцу Б. Ф. 3. коју оверава претпостављени шеф оболелога — службеника. Ова наредба ступа у живот од 1. маја

ове године, и вреди за све време боловања оних чланова болничкога и помоћнога фонда, који су се у болници затекли на дан 1. маја ове године.

О чему се начелство извештава ради знања и саопштења подручној болници.

ПБр. 3274.

19. маја 1911. године
у Београду.

Заступник
Министра Унутрашњих Дела,
Министар финансија,

Стој. М. Протић с. р.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу априлу 1911. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца априла ове године извршено је у Србији:

1. Убиства	30
2. Детоубиства	2
3. Нехотичних убиства	2
4. Покушаја убиства	25
5. Разбојништва	12
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	10
8. Паљевина	64
9. Опасних крађа	106
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	11 ¹⁾

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	27	или 90 %
Детоубиства	2	» 100 %
Нехотичних убиства	2	» 100 %
Покушаја убиства	25	» 100 %
Разбојништва	10	» 83·3%

¹⁾ У априлу месецу 1910. г. дела ових било је:

1. Убиства	39
2. Детоубиства	5
3. Нехотичних убиства	2
4. Покушаја убиства	29
5. Разбојништва	8
6. Силовања	6
7. Тешких телесних повреда	20
8. Паљевина	34
9. Опасних крађа	140
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	17

Силовања	2	» 100 %
Тешких тел. повреда	10	» 100 %
Паљевина	8	» 12·5%
Опасних крађа	40	» 37·6%
Злонамер. поништаја туђих ствари	3	» 27·2%

Највећи број убиства извршен је *ватреним оружјем (19), оштрим оруђем (5), тупим (5) и дављење рукама (1)*.

Узроци њиховом извршењу леже: у међусобној свађи за 13 случајева, у користољубљу за 4, у љубомори за 2, у одбрани имовине за 2, у освети за 2, у кријумчарењу за 1 и *противстајању власти за 1*. За пет случајева узроци су *непознати*.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу гужанском 3 (1 непронађено), у срезу јабланичком 2 (1 непронађено), у срезу мачванском 2, у срезу хомољском 2, и по 1 у срезовима: посавском округа београдског, космајском, ваљевском, посавском округа ваљевског (непронађено), колубарском округа ваљевског, тамнавском, поречком, кључком, ресавском, алексиначком, оба моравска, пожаревачком, љубићском, јасеничком округа смедеревског, зајечарском, заглавском, бољевачком, косаничком, и у варошима: Шапцу и Пожаревцу.

Детоубиства су извршена по 1 у срезу моравијском и у вароши Врањи.

Нехотична убиства извршена су по 1 у ср. брзопаланачком и у вароши Ужиду.

Покушаји убиства извршени су: у срезу лесковачком 2, у срезу јасеничком округа крагујевачког 2, у срезу деспотовачком 2, у срезу подунавском 2, у срезу златиборском 2, у вароши Београду 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа ваљевског, јабланичком, неготинском, крајинском, ресавском, моравском округа нишког, подерском, посаво-тамнавском, љубићском, таковском, ужичком, жичком и у вароши Пожаревцу.

Сва ова дела извршена су већином у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу звишском 2 (1 непронађено), и по 1 у срезовима: врачарском, тамнавском, гру-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

жанском (непронађено), поречком, алексиначком, рамском, љубићском, таковском, жичком и у вароши Пожаревцу.

Синовања су извршена по 1 у срезовима белопаланачком и прокупачком.

Тешке телесне повреде су извршене по 1 у срезовима: ваљевском, власотиначком, гужанском, поречком, брзопаланачком, левачком, нишком, бањском, зајечарском и ужичком.

Паљевине су извршене: у срезу брзопаланачком 5 (1 пронађена), у срезу хољевском 5, у срезу гужанском 4, у срезу звишком 4, у срезу посавском окр. београдског 3 (све пронађене), у срезу параћинском 3, у срезу бањском 3, у срезу сврљишком 3, у срезу пожаревачком 3, у срезу грочанском 2, у срезу колубарском округа ваљевског 2, у срезу лесковачком 2 (1 пронађена), у срезу ресавском 2, у срезу алексиначком 2, у срезу млавском 2, у срезу таковском 2 и по 1 у срезовима: врачарском, ваљевском (пронађена), подгорском (пронађена), пчињском, поречком, неготинском, расинском, беличком, нишавском, лужничком, белопаланачком (пронађена), голубачком, бољевачком, прокупачком, добричком, црногорском и моравичком.

Вредност свих ових паљевина износи око 15.900 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 7 (1 пронађена), у срезу жичком 7 (3 пронађене), у срезу звишком 7, у срезу ресавском 6 (3 пронађене), у срезу посавском округа београдског 4 (1 пронађена), у срезу поцерском 4 (2 пронађене), у срезу зајечарском 4 (1 пронађена), у срезу ваљевском 3, у срезу јасеничком округа крагујевачког 3 (1 пронађена), у срезу лепеничком 3, у вароши Крушевцу 3 (1 пронађена), у срезу голубачком 3, у ср. колубарском окр. ваљевског 2 (1 пронађена), у срезу пчињском 2, у срезу гужанском 2 (1 пронађена), у срезу брзопаланачком 2 (обе пронађене), у срезу копаоничком 2 (обе пронађене), у срезу параћинском 2 (обе пронађене), у вароши Нишу 2 (обе пронађене), у срезу мачванском 2 (обе пронађене), у срезу моравском округа пожаревачког 2 (обе пронађене), у срезу млавском 2, у срезу орашском 2, у срезу црногорском 2 и по 1 у срезовима: грочанском (пронађена), тамнавском (пронађена), пољаничком (пронађена), власотиначком, лесковачком, крагујевачком, поречком, неготинском, расинском (пронађена), трстеничком (пронађена), ражањском, бањском, алексиначком, посаво-тамнавском, пожаревачком (пронађена), таковском (пронађена), качерском (пронађена), јасеничком округа смедеревског (пронађена), бољевачком (пронађена), ариљском (пронађена), златиборском и у варошима: Врању, Ђуприји, Пожаревцу, Смедереву (пронађена) и Ужиду.

Вредност ових крађа износи око 13.500 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу алексиначком 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа

ваљевског (пронађена), лесковачком (пронађена) лепеничком, трстеничком, ражањском, левачком (пронађена), звишком, драгачевском и жичком.

Вредност свих уништених ствари износи око 2.900 динара.

Сем ових изложених дела извршено је у Србији у месецу априлу и 20 самоубиства и то: у срезу ужичком 2, у срезу моравичком 2 и по 1 у срезовима: козмајском, оба посавска, колубарском окр. ваљевског, трстеничком, ражањском, ресавском, алексиначком, азбуковачком, пожаревачком, моравском округа пожаревачког, млавском, орашском, студеничком и у варошима: Пироту и Смедереву.

Ова самоубиства извршена су: ватреним оружјем 8, вешањем 7, даљењем

у води 3, тровањем 2; а узроци њиховом извршењу леже: у болести за 7 случаја, у душевном растројству за 3, у страху од казне за 2, у домаћим неприликама за 1, у честољубљу за 1, и у идијанству за 1, за пет случајева узроци су неизнати.

Покушаји самоубиства извршени су по 1 у срезовима: посавском округа београдског (вешањем, из страха од казне), кључком (ватреним, рђав домаћи живот), мачванском (тровањем, честољубље), жичком (ватреним, душевно растројство), и у вароши Нишу оштрим оруђем, рђав домаћи живот).

Општи преглед до сад изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У Ж И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Синовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	2	—	—	—	1	—	—	6	5	—	2	1
2	« ваљевски	4	—	—	1	1	—	1	4	6	1	2	—
3	« врањски	2	1	—	3	—	—	1	3	6	1	—	—
4	« крагујевачки	3	—	—	2	1	—	1	4	9	1	—	—
5	« крајински	2	—	1	2	1	—	2	7	6	—	—	1
6	« крушевачки	—	—	—	—	—	—	—	1	8	2	2	—
7	« моравски	1	—	—	3	—	—	1	6	9	1	1	—
8	« нишки	2	—	—	1	1	—	2	8	4	2	1	1
9	« пиротски	—	—	—	—	—	1	—	3	—	—	1	—
10	« подрински	3	—	—	2	—	—	—	—	7	—	1	1
11	» пожаревачки	5	—	—	1	4	—	—	15	16	1	3	—
12	« руднички	1	—	—	2	2	—	—	2	2	—	—	—
13	« смедеревски	1	—	—	2	—	—	—	—	4	—	2	—
14	« тимочки	3	—	—	—	—	—	1	1	5	—	—	—
15	« топлички	1	—	—	—	—	1	—	2	—	—	—	—
16	« ужички	—	—	—	1	3	—	—	1	1	5	—	2
17	« чачански	—	1	—	1	1	—	—	1	7	2	3	1
18	Управе града Београда	—	—	—	2	—	—	—	—	7	—	—	—
	Свега:	30	2	2	25	12	2	10	64	106	11	20	5

Из канцеларије Антропометријско-Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 1. јуна 1911. године АБр. 1029, у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О УВРЕДИ И КЛЕВЕТИ

од

Др. Томе Живановића

(НАСТАВАК)

2^о Свест о томе, да је учињена изјава омаловажавања, било непосредна било посредна. Према томе А не би био кривац, кад би позвао извесну женску у свој стан на блуд, држећи с разлогом да је она проститутка. Ну у оваким случајевима ће обично постојати т. зв. *dolus eventualis*, а он је довољан за кривца¹⁾.

1) *Contra Kohler*. 12.

Тако исто не би био кривац странац, који незнајући добро српски, употреби ради ласкања какву погрдну реч.

Ако би А послао увредљиво писмо лицу Б, али је оно од разносача предато другом лицу истог имена, постојаће *aberratio ictus*. Она се има расправити по општим начелима. Оваква заблуда је прелевентна, те ће према томе постојати покушај увреде лица Б. Покушана увреда међутим није кривично дело. Исто ово важи и за случај кад А увреди В, држећи да је то Б, кога је он хтео увредити, дакле за т. зв. *error in persona*.

Ако је у питању увреда из §§ 91 б, 104, 218. и 218 а и чл. 23. з. о шт., онда је за умисљај потребна и свест о својству лица, о чијој се повреди говори у овим §§-има, сходно §-у 51 а к. з. Тако ако је у питању владалац, увреди-

лац треба да зна да је његова изјава управљена против владоца. Ако ове свести нема, онда се има применити § 213. к. з. одн. чл. 31. зак. о шт.

§ 12. Кривац код клевете.

Извршилац клевете је онај, који је „дело“, „чињеницу“ износио или проносио (зак. о шт.: „наводио“ „против неке личности“).

Што се *виности* тиче, потребан је *умишљај*. Умишљај обухвата: 1^о свест, да је дело такво, да може изложити „мржњи или презрењу“, одн. да је чињеница таква, да можеškodити „угледу и чисти“ (зак. о шт.); 2^о свест, да ће изјава доћи непосредно до знања неком трећем лицу (в. о овоме подробније § 11).

Свест о *истинитости* дела не може се дакле захтевати¹⁾. И ако је према томе лице у питању држало чињеницу одн. дело за истините, ипак ће бити кривац, ако испуњује услов кривичне одговорности, о коме је ниже реч. Захтевање оне свести било би очигледно на велику штету заштите части. *Ценић* захтева међутим и ову свест²⁾. Он то доказује пореклом §§-а 210. и 211. к. з. Овај начин доказивања је неумесан већ по томе, што је по *Ценићу* његов резултат такав, да је на штету заштите части. Поред тога, тај начин доказивања је у овом случају погрешан. § 211, у коме се специјално говори о једном случају свести о истинитости, узет је, вели *Ценић*, из баденског к. з. за разлику од § 210, који је узет из пруског. Баденски к. з. међутим, продужује он, не захтева за умишљај свест о неистинитости, те се мора узети, да је тако и по нашем к. з.

Порекло §-а 211. је истина тачно, али је *Ценић* предвидео „да баденски к. з. прописује казну и за случај, кад извршилац клевете није био свестан неистинитости (изузев случај, о коме је реч у нашем §-у 211). Наш к. з. међутим као ни пруски не чини ову разлику између случајева, кад је било свести о неистинитости, и кад је није било. Према томе би резултат *Ценићевог тврђења* било то, да се не би могао никад казнити онај, који није имао свест о неистинитости. Зато се и наш § 210. мора тумачити као и пруски § 156., на име да је свест о неистинитости непотребна за умишљај.

3. Да би било кривца код клевете, потребно је, да вини извршилац испуњује један специјалан услов кривичне одговорности, предвиђен у § 211 к. з. На име потребно је да вини извршилац *не може доказати, основе или оистојатељства, по којима се закључити може, да је он оно, што је потврђивао³⁾, за истинито држати*

могао“. Ако пак постоје овакви основи, клевете има, али не кривца¹⁾.

По ако извршилац не може онда бити кажњен за клевету, кад не испуњује овај (негативан) услов кривичне одговорности, може за увреду, вели се у овом §-у. На име „може бити кажњен због повреде чести, ако се из начина потврђивања или других околности увиђа намера, да је на увреду ишао“.

Као што се из цитираног текста види, *увреда* може произићи било „из начина потврђивања“ и. пр. из употребе новина, било „из других околности“²⁾, и. пр. кад се изјава чини у такој неумесној прилици, да се она тиме појављује као изјава омаловажавања (тако кад би А за свадбеним ручком причао о неистинитим авантурама младожење са извесном женском). Да би пак било кривца код ове увреде потребна је *намера вређања* (animus injuriandi), јер се вели у § 211 „ако се... увиђа намера, да је на увреду ишао“, т. ј. потребно је, да је извршилац својом изјавом циљао на то, да изјави омаловажавање према лицу у питању.

§ 211 важи и за случај, кад је клевета нанета путем штампе, јер није укинут чланом 58 зак. о шт.

Ако је у питању клевета из §§ 91 б. и 104 к. з. и чл. 23, онда је за умишљај потребна и свест о својству лица о којима је ту реч, сходно §-у 54 к. з. Ако те свести нема, онда се имају применити опште одредбе о клевети: § 210 к. з. одн. чл. 22.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

БЕЛЕШКЕ ИЗ СУДСКЕ ПРАКСЕ ПО КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА

КРИТИЧКО ИЗЛАГАЊЕ

од

М. С. Ђуричића

члана Касационог Суда

(НАСТАВАК)

за то, што је с њиме у омрази. Ну, исти свештеник дође с епитрахилном пред његову кућу и хтео је да у њу уђе, да би ту по обредима православне цркве осветио водицу. Оптужени му тада није хтео допустити да уђе у кућу, наводећи да је још раније пријавио власти да њега не прима.

Ми не налазимо да у оваквој радњи оптуженога има елемената за постојање поменутог кривичног дела, јер овде и нема намере да се осујети какво свештеностејство у опште, нити се то и чини. Стоји само то, да оптужени не допушта дотичноме пароху, да му он лично у његовој кући чиновејствује, а само због тога не може стојати означено кривично дело.

¹⁾ И у § 211 се ово двоје не брка, јер се не каже, да онда неће бити клевете, већ клеветника („то се неће казнити као нападач“).

²⁾ У њему се вели, да „намера увреде“ може из тога произићи, али то важи наравно и за саму увреду, јер да би било говора о намери вређања, треба пре свега да постоји увреда.

Противно овоме нашем мњењу оптужени је у конкретном случају осуђен и од првог и од другог суда, па је та осуда оснажена и решењем I одељка Касационог суда од 7 IV 909 год. № 4059.

10. Кад оптуженоме суди поротни суд, онда тај суд, а не државни, треба да цени и то: стоји ли разбор код недораслог оптуженика. (в. § 56. казн. зак.).

Н. Н. и Н. Н. оптужени су и стављени под поротни суд за дело опасне крађе. Они су обојица недорасли, јер су испод 16 година. Поротни Суд нађе да су они криви за ово дело, и државни суд осуди их на казну. Кад је дело дошло пред Касациони Суд, по жалби државног тужиоца и браниоца оптужених, овај поништи пресуду са разлога, што су поротници, према чл. 30 закона о Пороти и §§ 56. и 57. казн. зак. дужни били да оцене и утврде, да ли су оптуженици ово дело учинили с разбором, на тек по тој оцени да изрекну јесу ли оптужени криви или нису. (Примедбе I Одељ. Касац. Суда од 7 IV 909. г. № 4081). Првостепени Суд усвојио је ове примедбе, предмет поново изнео пред поротни суд и сада су поротници поново огласили оптужене за криве, јер су по нахођењу поротника учинили дело с разбором.

О овоме стоји и једна противна одлука Опште Седнице Касационог Суда од 12 новембра 1904. г. № 76, по којој оцену о разбору имају да донесе само државне судије, а не и поротници.

Не налазимо разлога за ово друго гледиште. У осталом оно се практички не може ни да изведе. Поставите само себе у положају поротника, који има да цени је ли какав оптуженик по извесном оптужењу крив или није, па ћете одма увидити да вама нико не може да забрани да своје убеђење о томе не заснујете и на разлогу: да је оптужени радио без разбора, да није добро разумевао шта ради и да ви за то гласате, да он није крив. Шта би вам могао рећи председавајући државни Судија? „Г. Поротниче, ви не можете улазити у то, да ли је оптужени дело учинио „с разбором“, јер је то искључиво право државних судија“. На ово би му ви комотно одговорили: „Пардон, Г. Судија, ја не знам ко по вашем схватању има да цени „разбор“ оптуженога, али ја пре него што гласам је ли оптужени крив или није, ођу да видим: је ли он добро разумевао шта је радио, је ли он баш хтео да учини ово кривично дело, знајући добро какво је то дело, и кад ја налазим да он није имао за то довољно увиђавности, ја ћу да гласам да он није крив, и у то моје право, ви ми се, г. судија не мешајте“. И ви би били у праву. (У овоме смислу види и наређење § 298. крив. пост. за Царевину Немачку).

11. О признању оптуженога, као потпуном правном доказу из § 225. крив. суд. поступка.

Три лица била су оптужена за дело убијства, извршено над једном женом.

Као доказ противу оптужених изнето је њихово признање. Какво је то при-

¹⁾ Тако су тумачили пруски коментатори § 156 пруског к. з., чија је копија § 210. В. *Gottdammer Materialien* § 156, 4.

²⁾ В. 627 и сл.

³⁾ В. ли се случајном омашком само „потврђивао“, а не и „пронио“. Као што је *Ценић* (623) приметно, омашка долази отуда, што је овај § узет из баденског к. з., док § 210 из пруског. У баденском се међутим под „потврђивати“ разуме и „износити и проносити“.

знање и како га је Суд узео као правни доказ из § 225. крив. с. пост. најбоље ће се видети из побуда пресуде првостепеног Суда, које ћемо овде делимично изнети. Оне гласе:

„Истина ни један од њих није признао отворено да је баш он ударио ножем и убио пок. Живку, већ један другог терете, и то: Радивоје — Милосава и Живојина, а Живојин Радивоја и Милосава, — али кад стоји то, да су сва тројица били на месту дела, где су дошли у истој намери, ради провођења блуда с погинулом, да су изазвали из куће пок. Живку и да је она изишла, — да је ту у њиховом присуству пок. Живка погинула, — које су све околности утврђене њиховим признањем код полиције, — онда је несумњиво да су само они могли то дело да изврше и нико други и да се признање поменутих околности мора узети према целокупном исљеђењу и природи ствари, као њихово признање извршења овог дела § 225. кр. с. пост.“

У даљим побудама, суд наводи и друга факта, која поткрепљују поставку да су оптуженици ово дело учинили. Та друга факта нису законски доказ, већ су само суду послужила за убеђење да су оптужени криви, јер по природном току догађаја и логици здравога разума само оптуженици могли су бити убијце и нико други.

С тога их је суд осудио на казну за ово убијство из § 155. казн. зак. и то Живојина на 20 година, а Радивоја и Милосава на 15 година робије.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

СЛУЖБЕНИЦИ У БЕОГРАДСКОЈ ПОЛИЦИЈИ

1828 — 1838

НАПИСАО А.

(НАСТАВАК)

Међу тим је у тој служби у исто доба био и:

Сима Милутиновић, прослављени већ дотле песник „Србијанке“, који је недавно био из Црне Горе дошао Кнезу у Крагујевац, а Кнез га поставио за чиновника при Београдској Полицији. Интересантно је да је оригинални песник и човек особенак био — добар полицајац. Бар се Рајовић у два пута хвали Кнезу са Симом. Један пут — у поменутоме писму од 25 јуна 1831 године — вели како је био остао само с једним писаром док му Кнез не посла Милутиновића, а „сада с Милутиновићем и с овим Тошом и с писаром надам се да ћу моћи тачно испуњавати заповјести Свјетлости Ваше..!! Други пут се Рајовић у писму од 10 јула идуће, 1832 године, хвали Кнезу како је у Београду мир и поредак. Ту видимо како је Симу Милутиновића одредио да ноћу води шест пандура те да са њима чува Врачар од ноћних скитница и других неваљалих људи, у чему је Сима имао знатног успеха. Песник се „Србијанке“ није ни најмање бунуо против тога, као што је „у свом елементу“ —

како сам вели — и кад је у Видину чувао бостан! Не много по том Сима је постављен за неког војног управника и заповедника над две хиљаде момака у Кључу са задањом да онемогући састајање фетисламских и адакалских Турака.

Стефан Јовановић је у полицијској служби у Београду имао необичнија преметања.

Члан Београдске Полиције пре 1838 био је и Стефан Јовановић, који је из непознатих нам узрока „лишен звања“ тога. По свему се може судити да узрок његова губитка службе није у каквим нечистим чиновничким пословима његовим. Иначе мучно да би се Стефан смео усудити обратити се Кнезу новом молбом за службу, као што је учинио 2 фебруара 1838:

„Лишен будући званија, које сам при Полицији Београдској имао, а имајући ситну дечицу, коју у овом сиромашном стању нисам кадар издржавати, с највећим страхопочитанијем припадам к Вашој Свјетлости, с том покорном молбом, да би ме каквом гођ службом обдарити благоизволили.“

Ова проста, кратка и читким рукописом, који упола личи на рукопис женски, написана молба, која молиоца препоручује „отеческој милости“ Кнежевој — била је лепо примљена, чему ће узрок онајпре бити у оном што је мало пре речено, по свој прилици у неправди која је Стефану раније била учињена при његову отпуштању из службе.

Кнез је наредио Баоградском Магистрату да види „да ли овде каква служба за проситеља има, и ако има да представи каква је?“

Магистрат је 28 фебруара известио Кнеза „да је како при Магистрату и Полицији по заведеном одређењу число чиновника, тако исто и при осталим одјеленијама за сада подпуно тако, да Магистрат незна где би се поменути проситељ намјестити могло.“

Али Кнез, види се, није хтео Стефана Јовановића оставити без службе, те га је поставио за „Комесара при војеним школама“ у Београду. Није сачуван акат о томе постављењу, да бисмо о природи тога звања комесарскога могли што више рећи. Само из писма, којим Стефан 26 априла захваљује Кнезу, сазнајемо то што наведосмо.

Кнез Стефана није ни после оставио, и већ 15 јуна исте године извештава Београдску Полицију како је Стефана, који је као комесар имао чин поручника поставио за члана полиције. Повраћајући — пише Кнез — Поручника Стефана Јовановића у пређашњу дужност, коју је он при Полицији отправљао, препоручујемо Полицији да га за члена Полиције призна, и у отправљенију дјела употреби.“

Хаџи-Никола Константиновић се за дужи низ година у овом периоду одржао као члан полиције и мајор, а много доцније је био познат као „страшни члан Николча“.

Максим Ранковић поново се јавља у полицијској служби и то на чудноват начин.

У раније доба Директор Полиције, за тим члан Београдскога Магистрата, Максим Ранковић, био је одлуком Кнеза Милоша од 28 октобра 1838 поново одређен на службу при Београдској Полицији, али сада Ранковић, пређашњи Директор, долази у Полицију за њенога — члана. Није познато шта је узрок томе, само се из акта Београдске Полиције од 4 новембра, упућенога Кнезу, види да јој је Максим Ранковић предстао и она га је за „дјелствителнога члана“ свога и примила.

III Секретари.

Њихов је број мален, и ми можемо поменути само ове:

Павле Зорнић вршио је секретарску дужност пре 1836, па је онда сишао на звање писарско а одакле на практикантско, као што ће се даље видети.

Стеван Радмиловић био је 1836 и 1837 секретар, а већ се 1838 налази као секретар, Магистрата.

Трећи је:

Василије Бараковић опет са немилном судбином.

У другој половини 1838 године потписује се на актима Београдске Полиције као њен секретар Василије Бараковић. Из свега што је изишло испод пера Бараковићева види се да је он био у канцеларијском послу веома верзиран чиновник и врло писмен секретар.

Зато нас чуди што у једној прилици налазимо о његовим квалификацијама врло неповољан суд.

Управа Београдске Полиције 4 новембра 1838 обрати се Кнезу Милошу молбом за одобрење да се „издавање мали и велики Пасоша“ повери њој. Кнез предлог и молбу Београдске Полиције спроведе Савету на мишљење, а Савет, коме је председавао Јеврем Обреновић, 9 новембра извештава Кнеза како је „мненија тога, да се предложенија Полиције уваже, и да јој се у напредак војјери издавање мали и велики Пасоша, примјечавајући то само, да јој се ово тако војјери, ако се Полиција, у оном истом стању, као и до сада налази.“

У толико нас више изненађује један део Кнежеве коначне одлуке. Он после три дана, 12 новембра, пише Савету како усваја све то, али „да ово одобрење тек онда у дејство приведе, кад способнијег Секретара за исту Полицију нађе, који ће мјесто садашњег Секретара Василија Бараковића, за ово званије способног, заступити, и дужностима званија овог не само соотвјествовати него исто достојно отправљати, јер смо дознали, да садашњи Секретар није у стању дужностима својима као што треба соотвјествовати.“

Шта је учинило да Кнез закључи са свим супротно нахођењу саветском, и откуда је дошло да све то испадне на толику штету секретара Бараковића — не можемо данас казати.

(СВРШИЋЕ СЕ)

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

Сутра дан они се наместише; и апсанција је морао тамо улазити више пута дневно. Ово и друга пријатељства, и тајност којом се све ово окружаваше, побудило би сумњу код човека који је љубопитљив, али ја незаинтересован у све ово, и заузет расположењем у бараци са пријатељима, који ми долажаху, нисам ни обраћао пажњу на оно што се ради или не ради у „воловском оку“.

После осам дана они ми захвалише за доброту коју сам им учинио, и рекоше ми да је молба написана и да се сигурно надају да ће молилац добити помиловање и да не мора слати новац у Париз пошто су израдили моћну заштиту код Председника Народа, као овлашћеника у Лиљу. Све то није ми било баш јасно, али нисам о томе ни мислио рачунајући да, пошто нисам у ту ствар умешан, могу бити спокојан, док међутим ствар узме један обрт који има да захвали једино мојој немарности. Тек што беше прошло четрдесет и осам сати од како је молба била готова, дођоше Боателу од куће два брата и ручаше с њим код апсанције. За време ручка стиже апсанцији једно званично писмо, које кад отвори, повика: „Бога ми добра вест! наредба да се Боател пусти“. На ове речи сви екочише, стадоше се грлити, испитивати наредбу и честитати, а Боател који је био своје ствари испослао још синоћ, одмах оде из затвора не рекав никоме ни збогом.

Сутра дан око 10 сати пре подне инспектор апсана прегледао је затвор; апсанција му показа наредбу о Боателовом пуштању. Чим је инспектор погледа рече да је лажна и да забрањује пуштања апсеника док он не јави старијима. Апсанција му тада рече да је Боател пуштен синоћ. Инспектор га прекори чудећи се како је се могао преварити наредбом са непознатим потписима, и нареди да га затворе, а он оде са „наредбом“ и увери се, да не само што су потписи били лажни, него и да у њој има доста непотпуности и погрешака у форми такве природе да падају у очи свакоме ко иоле зна за облик те исправе.

У затвору се одмах сазнаде да је инспектор затворио апсанцију што је Боател пустио по лажној наредби а и ја сам почео да сумњам у истинитост. Пошто сам видео да ова ствар може и мене закачити, молио сам Груара и Хербо-а да ми кажу целу ствар. Они су ми се клењ у све свеце да нису ништа друго урадили сем што су написали молбу и да се они тако исто чуде овако изненадном исходу. Нисам им веровао ни речи, али немајући никаквих доказа не остаде ми ништа друго до да чекам оно што ће доћи. Сутра дан мене позваше у канцеларију, где сам, на питање истражног судије, изјавио, да ја не знам ништа о

прављењу лажне наредбе и да сам им само уступио своју собу као једино мирно место у затвору, да напишу молбу. Додао сам да све ове моје наводе може потврдити апсанција, који је често долазио у ту собу за време рада и показивао да се много интересује за Боатела. Груар и Хербо саслушани су такође, па онда издвојени, а мене оставише у истој соби где сам и био. Кад сам ушао у собу један човек, који је спавао са Боателом, каза ми оно о чему сам ја само нагађао.

Груар, слушајући, да Боател сваког часа понавља да би драге воље дао сто талира да се ослободи, посаветује се са Хербом о начину како да га избаве затвора, и нису могли наћи друго средство до да направе лажну наредбу. Боател је по свему за ово знао, само су му казали, да због тога што треба многе личности задобити, треба да да четири стотине долара. То је било тада кад су ми тражили собу, која је доиста била згодна за прављење лажне наредбе а да остали притвореници не примете; а судећи по честим посетима и другим околностима, које су предходиле и које су пратиле ослобођење Боателово, за све ово знао је и апсанција. Наредбу је донео пријатељ Хербов, неки Штофел, а изгледа да су фалсификатори да би нагнали Боатела да да четири стотине долара, уверили га, да ће их поделити са мном ма да им ја нисам ништа друго помагао сем што сам им дао своју собу.

Сазнав за све ово прво сам мислио да овога, који ми је то казао, наговорим да то каже власти, али он одби, говорећи да неће да издаје тајну која му је поверена под заклетвом, и да он не сумња да би за то макар кад био премлаћен. Чак и мене одврати да ма шта кажем судији уверавајући ме да за мене нема никакве опасости. Међутим Боател су ухватили код његове куће, вратили у Лиљ ухапсили га и он је казао да су му слободу израдили Груар, Хербо, Штофел и Видок. После овог признања ми смо сви испитани и ја држећи се раније одлуке, останем при првом исказу, ма да сам се могао свега ослободити да сам казао оно што ми је испричао собни друг Боателов. Али, ја сам био уверен да до мене не може ни бити какве озбиљне кривице и зато сам био поражен, кад на истеку трећег месеца, кад сам требао бити пуштен, мене притворише као саучесника у прављењу лажне јавне исправе.

Пета глава.

Увиђао сам да цела ова ствар може испасти рђаво по мене, али одрицање које нисам могао никаквим доказима поткрепити било је опасније него ћутање, па ипак доцкан је било и помислити да га мењам. Те су ме мисли толико растрзале да сам се разболео за које ми време Франсина указиваше сваку пажњу. Чим сам се предигао, не могући више издржати неизвесност у којој сам био од почетка мога оптужења, решим се да бегам и то да изађем на врата и ако је то изгледало тешко. Неколико нарочитих прилика, које сам ја запазио, определише ме да изаберем овај пут претпо-

стављајући га другима. — Вратар на кули „Свети Петар“, био је један робијаш из завода у Бресту, који је, осуђен на вечиту робију, па приликом ревизије осуда по закону од 1791. године, добио помиловање на шест година затвора у Лиљу, где је се показао апсанцији као користан, те му овај, уверен, да ће човек, који је провео четири године на робији, бити прави ђаво у бдењу, пошто добро познаје без мало све начине бежања, повери дужност вратара, сматрајући да то бољем није могао поверити. А међутим ја сам баш рачунао на несмотреност овога човека, кад сам мислио да изведем мој план, и изгледало ми је толико лакше преварити га што је много полагао на своје „оштро око“. Укратко, мислио сам проћи поред њега у униформи вишег официра који је долазио два пут недељно да прегледа кулу „Св. Петар“, јер је она служила и за војни затвор.

Франсина коју сам виђао свакога дана набави ми нужно одело и донесе ми га у своје „муфу“. Одмах сам га пробао, стајало ми је одлично и неки апсеници који су ме видели уверавали су ме да је немогуће не преварити се. Истина и ја сам имао стас као тај официр кога сам хтео да представљам. После неколико дана он дође као и обично, и док га је један мој пријатељ заговарао питајући га нешто за храну, ја се преобучем брзо и дођем до врата. Вратар скиде капу, отвори ми врата и нађем се на улици. Потрчим кући једне Франсинине пријатељице, куд сам требао отићи ако успе да утекнем, и ту се нађем са Франсином.

Ту сам баш био у сигурности да сам се могао сматрати сакривен, али је и то било ропство готово исто онако тешко као оно у кули „Св. Петар“. После три месеца од како сам се затворио у четири зида, желео сам показати делатност тако дуго угушивану. Показивао сам намеру да изађем, и како је код мене гвоздена воља била увек помагачица најчудноватијих умишљаја, ја изађох. Прва ми шетња успе. Сутра дан кад сам прелазно преко улице позорник, неки Луј, који ме је виђао у затвору, пресрете ме и упита ме зар сам ослобођен. Зло је било што је он једним јединим покретом руке могао скупити двадесет лица, и — ја му кажем да сам готов да ми дођем с њим, али сам га замолио да ми допусти да кажем збогом љубазници, која је становала у болничкој улици. Он пристаде на то, а Франсина се врло изненади кад ме виде са таквим пратиоцем. Казао сам јој да ми моје бегство може на суду шкодити и да сам се решио да се вратим у кулу „Св. Петар“ и да чекам претрес.

Франсина није могла да појми то, како сам могао потрошити три стотине долара да бих се на крају четвртог месеца вратио у затвор. Једним знаком ја јој објасним и чак сам улучио прилику да јој кажем да ми у цеп метне пенео, док ми пописмо по једну чашу рума, а затим пођемо путем у затвор. Дошав са вођом у једну пуну улицу, бацим му пенео у очи, и у највећем трку вратим се кући.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Један срески начелник пита:

„Од појаве закона о шумама једнако се истиче питање: да ли и даље важе наређења из § § 291. 339. тачке 4. става другог; 375. тачака 3. и 4. и 395 тачке 6. кривичног закона.“

Примена ових законских наређења тако је неједнака и код полицијских и код судских власти, да се сада одиста не зна: кад ће кривцу судити општинска власт, кад полицијска, а кад опет, судови.

Да би се знало: која су од ових наређења у важности а која не, и које се кривице казне по закону о шумама а које, опет, по кривичном закону, моли се уредништво да и оно изнесе своје мишљење“.

— На ово питање одговарамо:

Од појаве закона о шумама, све кривице учињене у шумама (планине, горе, забрани) државним, општинским, манастирским, црквеним и приватним, дакле на оним просторима о којима говори чл. 1. овога закона, казне се по закону о шумама а не по кривичном закону.

Према овоме, кривице о којима се говори у тачки 3. § 375. кр. закона, неће се више кажњавати по овој законској одредби, него по закону о шумама, јер долазе у ред оних кривица, које овај закон предвиђа у своме чл. 90. а казни по чл. 126.

Како се међутим, ни под шумом ни под забранима не могу разумети она дрва, која су засађена по њивама и ливадама појединачно, па била она родна или не, то се, наравно, за сечу ових неће судити по закону о шумама, али неће ни по т. 4. § 375. кр. закона, него по чл. 8. закона о уређењу вођарства, који за ове случајеве прописује специјалну казну, докле год се кривица јавља у оном облику и размери, како се тамо предвиђа.

Ако би међутим, поништај дрвета прелазило ове размере, онда ће се казнити по § 291. или 293. кр. закона.

Како и чл. 8. закона о вођарству, и т. 4. §. 375. кр. закона па и § 291. истога закона, говоре само о поништају, то ће се казна изрицати за поништај само тада, ако је и крајњи циљ кривице био поништај.

Ако ли је, међутим, неко посекао грм у ливади, багрем на њиви и т. слично, па одсечено дрво и однео, дакле одсекао га у циљу самовољног и противзаконног присвајања, онда је то крађа и она се казни према вредности посеченог дрвета или по § 391. или по § 221. кр. закона.

И кривице из тачке 4. става другог § 339. кр. закона, за сечу и кварење дрва поред пута, неће се више кажњавати по овој законској одредби, пошто је казна у чл. 8. закона о унапређењу вођарства, већа од оне, која је предвиђена § 339. кр. закона.

Што се тиче тачке 6. § 395. кр. закона, о њеном укинућу могло би бити двоумљења само по томе, што је законодавац вршио у 1902. години ревизију овога §-а и мењао тачке: 4., 7., 8. и додао 13-ту, а 6. оставио онако, како је и раније гласила, па би се могло узети да и сада важи; али како су опет, по правилу које у науци постоји, одредбе из специјалних закона, кад су у сукобу са кривичним, претежније, то и за случајеве, које она (т. 6.) предвиђа, важе одредбе члана 8. закона о унапређењу вођарства, и то у толико пре, што је овај закон доцнији, те се претставља да је он већ био укинуо тачку 6. те законодавац није ни имао разлога, да ревизијом од 1902. године, говори о њој.

Кад се, дакле, све ове законске одредбе пажљиво проуче и доведу у везу; кад се буде имао јасан појам о томе шта закон о шумама убраја у шумска земљишта и забране, а шта су, опет, алеје и дрва засађена појединачно поред путова, по њивама и ливадама, и тачно определи граница између простог поништаја и крађе, онда ће и примена закона бити правилнија.

II.

Суд општине пањевачке, актом својим Бр. 525: Суд општине догосињачке, актом својим Бр. 722 и деловође општина: смиловачке и брестовичке, учинили су извесна питања по закону о таксама.

Како смо ми на истоветна питања већ дали одговоре у бр. 18. и 19. овога листа, то их упућујемо да тамо нађу одговора на своја питања.

III.

Суд општине љубовијске, актом својим Бр. 2030. питао је: докле ће остати на положајима часници општински изабрати у 1910 години.

Како је на исто питање дат одговор у бр. 17. овога листа, то се суд упућује да томе нађе потребан одговор на своје питање.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Пропис § 471 грађанско-судског поступка јавно-правног је карактера, и по томе, извршна власт дужна је, по званичној дужности, извидети и утврдити статус дужников у времену задужења.

Стаменко С., трговац из К..., молио је суд општине к..., да од Милана М., козара ондашњег, наплати 125.20 дин., са 12% год. интереса од 26. октобра 1887. године до наплате, колико му, као пријемнику права Цвете уд. Ђ. Б., има Милан плаћати.

Суд општине к..., актом од 11. новембра 1908. год. № 11164. послао је сва акта овог предмета среској власти на наплату, пошто је предходно утврдио, да се наплата из покретности осуђенога није могла извршити. Уз пошљај акта, суд је послао и уверење, о томе, да се осуђени Милан не занима земљоделством,

нити да од земљоделства живи, већ да се искључиво занима коларском радњом.

Позван дужник Милан, да по овом предмету новац положи, на саслушању код среске власти 9. децембра 1908. год. иајавио је, да новац нема да положи, већ одобрава да му се извесно имање прода. Доцније, 27. јануара 1909. године, поднео је молбу са уверењем о томе, да је у 1899. год. био земљоделац и да није члан еснафа коларског, те да, према томе сматра, да је и сада земљоделац, па је тражио да се попис са узетог имања скине, јер му то имање као земљоделцу служи и не може се према § 471. грађ. суд. пост. продати за приватне дугове.

Среска власт нашла је: да је дужник Милан пресудом суда општине к..., од 23. децембра 1894. год. № 7157. осуђен на плаћање, а дуг потиче од 1887. године; да осуђени Милан није поднео доказе о своме занимању у времену задужења, који би се имали ценити, да ли је задужење учинио као земљоделац или као занатлија, и да му поднети докази у молби не могу служити за доказ, јер се истима тврди, да је он у 1889. год. био земљоделац, а не у 1887. години за време учињеног задужења. Најзад, навод дужника Милана да спада у ред незнатних занатлија, и да, и као такав, има се рачунати као земљоделац, не вредећи је, пошто у § 471. код тач. 4. грађ. суд. пост. и правила Министарства правде од 4. фебруара 1874. год. № 354. изриком стоји, који се занатлије имају као незнатни сматрати, па према томе и као земљоделци, а међу ове не долазе и колари.

С тога је среска власт, на основу § 463, 464. и 471. грађ. суд. пост., решењем од 28. јануара 1909. године № 2028, одбила дужника Милана од тражења, да се његово имање, узето у попис, ослободи пописа, и одлучила да се исто имање, пошто ово решење постане извршним, изложи продаји.

Ово решење одобрило је начелство окружно решењем од 24. марта 1909. године № 1746., а решење овога Министар Унутрашњих Дела својим решењем од 30. маја 1909. године № 9811.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да жалбено решење Министарско не одговара закону из ових разлога:

Неправилно је извршна власт оценила, да је жалилац Милан, као осуђени, био дужан да докаже, да је у 1887. години, т.ј. у времену задужења, био земљоделац, те кад то није доказао, да и нема право на благодетење из § 471. грађ. суд. пост., већ је и њена дужност била, да ту околност, која је од решавајуће вредности за расправу питања о попису и продаји дужниковог непокретног имања, по званичној дужности провери и утврди, јер је поменути законски пропис јавно-правног карактера, и установом његовом законодавчева је намера била, да заштити земљоделцу и његовој породици потребну имаовину, како се не би довео у питање опстанак њихов.

Тој законској дужности извршна власт требала је у толико пре да приступи, што је жалилац у акту под № 25496. поднео доказе, да се у 1898. и 1899. год.

занимао земљоделством и да му је ово главно занимање.

Па не само да је у наведеноме била неправилна радња извршне власти, него је још и у томе: што је, пре него је тачно извидела и пре него се прописно уверила, као што је дужна била по тач. 4. §. 471. грађ. суд. пост. и правила Минист. правде од 4. фебруара 1874. год. № 354., да ли је тачно оно стање нашла, које потврђује суд и одбор општине к... у уверењу од 30. новембра 1908. године № 423., да се жалилац Милап не занима земљорадњом, нити од исте живи, већ једино коларском радњом, него је пропустивши и ову дужност, а противно тач. 11. под б. и последњег одељка ове тачке речених правила Министра правде, — нашла, да је неумесна одбрана жалитељева да он спада у ред земљоделца.

Па како је Министар прешао преко ове неправилне радње, одобравајући решење начелства окружног, то ни његово решење не може остати у снази.

С тога је донео одлуку, да се жалбено решење поништи.

Одлука од 22. марта 1911. год. № 3105.

Када општински одбор усвоји тражење надзорне власти и изрече разрешење општинских часника (чл. 148. зак. о општ.), онда се надзорна власт, по жалби њиховој, не може упуштати у оцену правилности одлуке општинског одбора, јер је ова одмах извршна.

На захтев надзорне власти, одбор општине ш..... донео је, на основу чл. 148. закона о општинама, одлуку од 11. фебруара 1911. године № 176., да се П. К. В., председник исте општине, за више почињених неправилности, разреши од дужности.

По изјављеној жалби, надзорна власт нашла је, да је одлука одборска правилна и на закону основана, па ју је, на основу чл. 85. закона о општинама, одобрила решењем од 16. фебруара 1911. год. № 2837., а жалбу као неумесну одбацила.

По жалби разрешеног председника, III. Одсек Државног Савета нашао је, да решење надзорне власти не може остати у снази с тога, што се надзорна власт, према пропису чл. 148. закона о општинама, није могла ни упуштати у разматрање и решавање одлуке општинског одбора о разрешењу жалитеља од председничке дужности, кад је та одлука донесена на основу предлога исте власти и по томе на основу поменутог законског прописа постала извршна.

С тога је на основу чл. 170. закона о општинама решио, да се жалбено решење надзорне власти поништи.

Одлука од 21. априла 1911. године № 4068.

Један случај умесне примене чл. 8. закона о местима.

Мијаило М., лимар из Ћуприје, упутио је једну представку одбору општине Ћупријске, тражећи да му се допусти, да на свом плацу, на коме је до сада имао зграду од слабог материјала, а коју је недавно порушио, сагради нову зграду од тврдог материјала.

Како пак кроз његов плац има да прође намеравана улица, то је понудио интабулацију на исту кућу, ако временом мора да је руши.

Општински одбор донео је одлуку 26. марта 1911. год. № 2329. да одобрава молиоцу зидање ове зграде, с тим, да стави интабулацију на своје имање за обезбеду, да ће своју зграду сам порушити кад се буде регулација ове улице по плану регулациону линију о свом трошку поставити.

Надзорна власт решењем од 4. априла 1911. год. № 4158. обуставила је ову одборску одлуку од извршења, са ових разлога:

По чл. 8. закона о местима куће и остале зграде у вароши подижу се само по плану регулације.

Одбору општинском ни овај, нити какав други законски пропис, није дао право, да може давати одобрење да поједини подижу куће или друге зграде мимо план регулације.

По изјављеној жалби, III. Одсек Државног Савета нашао је, да је решење надзорне власти правилно и на закону основано. С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се жалба одбаци као неумесна.

Одлука од 4. маја 1911. год. № 4427.

Јос. Н. Ст.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

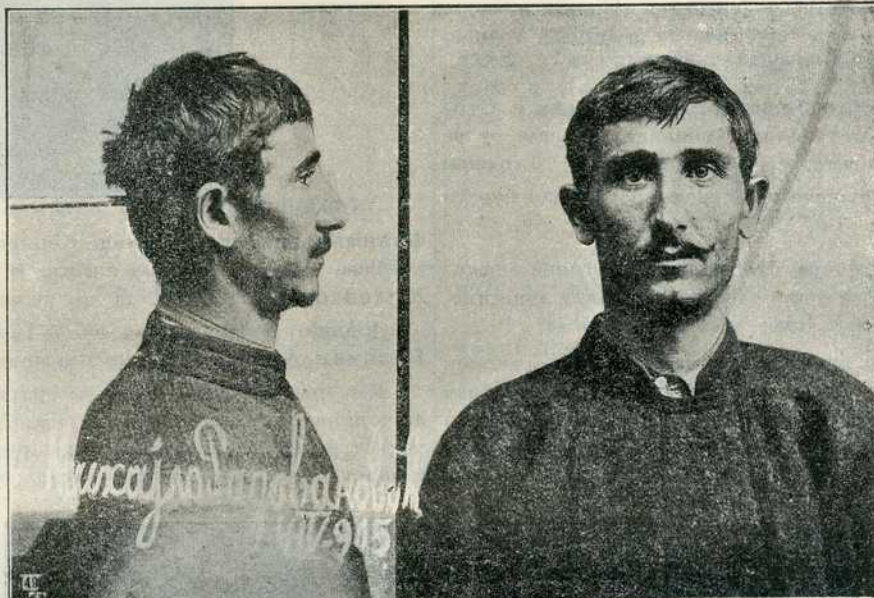
ПОТЕРЕ

Михаило Радовановић „Ускоковић“, чувени коцкар, чију слику износимо, има да

косе и браде смеђе (често обријан), носа незнатно кукастог. На грудима има брадавицу у величини пшеничног зрна за 10 см. испод десне сисе.

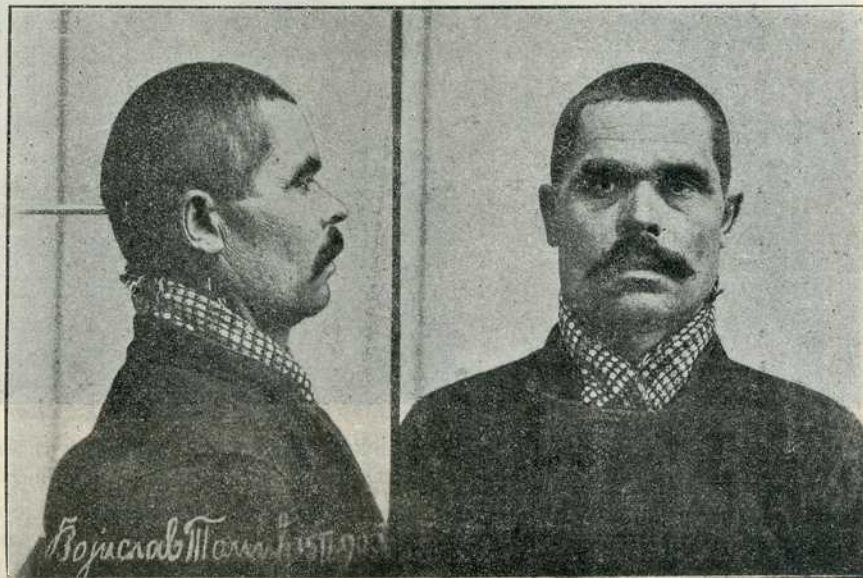
Денеша начелника ср. парафинског Бр. 15265.

Војислав Томић, зв. „Мурга“, познати

се узме на одговор за извршену опасну крађу, али се налази у бегству.

коцкар, чију слику износимо, осумњичен је да је извршио крађу, после чега је побегао.

Он је родом из Ужича, стар 33 године, висок, по лицу ројав од богиња, очију плавих,

Он је стар 44 године, висок 1.76 см. у лицу црн као Циганин, очију угасито затво-

рених. Од особених знакова има: белегу од чира, облика и величине двошарца, на левој долактици, за 9 см. изнад ручја, на страни anteriјорној (предњој); и белегу облика и величине петшарца на средини десне долактице.

«Мурга» је годинама живео под именом: «Новица-Вујица Грујић», на је чак и два пута осуђиван под овим именом, док најзад није Антропометријско одељење утврдило његов идентитет.

Акт кварта саваљског Бр. 4537.

Коста Нешковић — Нешко, из Куманова у Турској, осумњичен је за крађу новца извршену у Лапову.

Он је стар 40 година, црномањаст са крупним црним брковима, обријан, у одећу црне боје са великим пругама, са шеширом на глави исте боје као и одећа, на ногама америкашке ципеле на шпир. По занату је тунач кафе. Са собом носи мали црни куфер.

Денеша начелника среза јасеничког округа крагујевачког Бр. 12775.

Михаило С. Максимовић, бив. слуга у «Гранд Хотелу» у Београду, извршио је више крађа на затим побегао. Он је стар 24 године. Акт кварта варошког Бр. 7433.

Манојло Јовичић, из Беришића и **Стојадин Крстић**, из Клашнице, побегли су из среског притвора. Оба су стари око 20 година.

Денеша начелника среза колубарског округа ваљевског Бр. 7227.

Добривоје Петровић, осуђеник позаревачког казниног завода, чију слику доносимо, побегао је 1. овог месеца из Завода.

Он је родом из Тринавче у срезу орашком, стар 16 година, средњег раста, косе и обрва црних, очију жућкастих. Од особених знакова има: белегу од посекотине на средини носа, у облику праве линије величине 2 см. и бра-

жарно их унуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеше.

Ћ О Ј Е О В О ?

14. прошлог месеца, комесар железничке полиције у Пироту, задржао је једно лице, које је на саслушању изјавио да се зове **Огњан**

Филимановић, из Омашнице у ср. раснском; а објава нађена при њему гласила је на **Тому Миленковића**, из Н. Села ср. нишког.

Доцније је изјавио да му је право име **Вилиман Анђеловић**, из Омашнице.

Као сумњиво лице одмах је притворен, но исте ноћи он је побегао из затвора. Сутра дан, кад га је потера жандармеријска сустигла на граници Бугарској, он је извадио револвер и

од браде су неравне и напред много дуже, а бркови мало опишани или очупани, те изгледа да их је грицао, носа незнатно кукастог, зуба здравих и очуваних.

Од особених знакова има:

1. На десном образу за 3 см. од десне ушне шкољке има ожиљак паралелан са доњом вилицом, 3 см. дугачак и толико исто широк. Ожиљак овај није видан, јер је покривен бакенбардима;

2. Испод леве ушне шкољке има ожиљак облика округлог, величине $\frac{1}{2}$ см. у пречнику;

3. На корену десне обрве има ожиљак од посекотине дугачак $1\frac{1}{2}$ см.

4. Од ранијих повреда, на десној страни леђа до кичменог стуба, а у висини 11. и 12. ребра, има 3 уздужна са кичмом паралелна ожиљка дугачка 3 см.

Од одећа на себи је имао: гуње од обојеног црног сукна, јелек од црног сукна са белим пругама, чакшире од црног сукна, кошуља и гаће пртене, чаране шарене до испод колена, са опанцима на ногама, опасан двојним шареним тканицама и кајишом, а на глави је имао нову шубару од вештачког астрагана.

Поред њега нађена је и једна торба костретна (од козине) са капком, у којој је била једна кошуља, пар гаћа и пешкир.

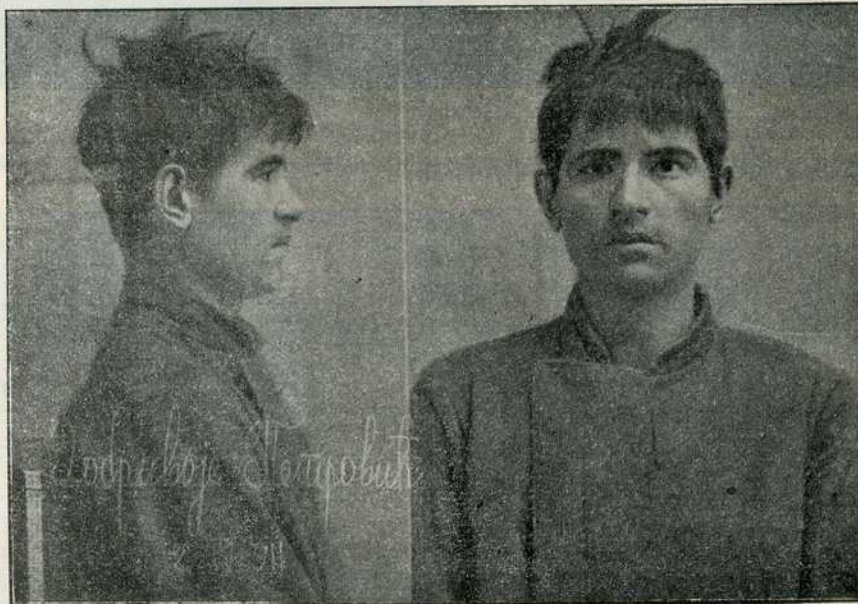
Да би се сазнало ко је ово непознато лице, ми износимо његову фотографију, позивајући све полицијске и општинске власти као и приватна лица, да ако би ма шта знали о њему да то одмах доставе начелнику среза нишавског с позивом на Бр. 7957.

Ћ Р А Ћ А С Т О К Е

Торбу Адамовићу, из Вољетине, украдена је кобила, дваке црне, цветаста.

Денеша начелника ср. поречног Бр. 3772.

Обраћа се најпаче свима полицијским и општинским властима на ову крађу и крадљивца.

давицу величине кукурузног зрна за 11 см. испод и улево од седмог обртња.

Денеша Управе Казненог Завода Бр. 1669.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стра-

извршио самоубиство, испалив на себе један метак услед чега је одмах наступила смрт.

Секцијом леша утврђено је, да је непознати висок 1.71 см., стар 40—45 година, косе кратке смеђе, око зулуфа има неколико седих длака, брада и бркови затворено риђи; дваке